

Alissa Nutting

**Lecții
periculoase**

Traducere din engleză de
Teodora Neagu

Capitolul 8

Strigătele care se auzeau din clasa lui Janet erau greu de suportat. Încerca să citească Tratatul de la Paris, în vreme ce doamna Pachenko patrula printre rândurile de bănci insistând ca elevii să rămână calmi, punându-și degetul în dreptul buzelor și cerându-le în șoaptă unora dintre ei să stea aşezăți. În spatele clasei, mai mulți copii îl aplaudau pe un coleg îmbrăcat într-o bluză cu un craniu în flăcări, care stătea pe bancă precum un motociclist, călărind-o în salturi. *Elevii par entuziaști și comunică bine între ei*, am notat pe formularul de evaluare.

— Kevin! a strigat Janet, făcându-și degetele groase pâlnie în jurul gurii. Fie te potolești acum, fie o să exersezi statul nemîșcat după ore, ca pedeapsă.

Pentru moment, Kevin s-a oprit din sărit, dar, imediat ce Janet s-a întors cu spatele ca să scrie la tablă, s-a ridicat cu tot cu bancă și a pornit tiptil spre partea din față a clasei, până când ea s-a întors din nou, iar atunci a lăsat banca jos și s-a aşezat, rămânând înghețat. Ocupată să aștepte un elev care chipurile căuta în ghiozdan să vadă

dacă își făcuse tema, doamna Pachenko nu se descurca nici ea mai bine. În cele din urmă, Janet a observat că banca lui Kevin depășise rândul întâi, astfel că ajunsese să stea singur, ca o insulă, la doar câțiva centimetri de tablă. L-a privit uimită prin partea de jos a ochelarilor cu lentile bifocale groase.

— Ce e cu tine? l-a întrebat. Ai cumva mâncărimi în pantaloni?

Imediat, elevii au început să vuiască, în timp ce Kevin a dat din cap, s-a ridicat și a început să se învârtă în jurul cozii, încercând să ajungă la partea din spate a pantalonilor și să se scarpine. Cam în acest moment, am remarcat modelul complicat al broderiei de pe vesta albastră a doamnei Pachenko, având pe spate scris cuvântul „VOLUNTAR“. De obicei, voluntarii purtau doar o legitimație cu poză la gât, pe care o avea și ea. Vesta era, probabil, creația propriei sale imaginații. Mi-am închipuit-o stând tristă, seara, la ea acasă, trecând materialul prin mașina de cusut, la lumina unei veioze, timp în care Frank recita în fundal diferite definiții ale unor cuvinte incluse în testele de admitere la liceu.

Era necesar ca observațiile mele despre orele lui Janet să fie pozitive, dar totuși credibile. Chiar dacă din când în când, au apărut diferite probleme în gestionarea clasei, am continuat, doamna Feinlog reușește să se folosească de umor și autoritate pentru a câștiga din nou atenția elevilor. Doamna Pachenko, ajutorul la clasă, constituie o sursă clară de calm și organizare. Când s-a sunat, Janet abandonase complet lupta și stătea la catedră afișând o apatie constipată, în vreme ce doamna Pachenko citea cu voce tare dintr-un plan de ore revizuit, pe care stabilișteră să-l instituie după venirea ei la clasă, avertizând căt de important era ca elevii să-și termine în fiecare seară, acasă, lecturile obligatorii.

— Dacă nu reușim să avem discuția despre Războiul de la 1812 până vineri, a amenințat ea, cu un tremur de panică în voce, nu o să reușim să ne încadrăm cu programul pentru luna noiembrie, când ar trebui să vorbim despre Revoluția din Texas.

— Vă mulțumesc pentru că m-ați lăsat să asist la oră, le-am spus la final, zâmbind fericită. Față de acum câteva săptămâni, cred că lucrurile s-au îmbunătățit.

În timpul primei mele sesiuni de observație, unul dintre elevi își dăduse o gaură în nas cu un ac de siguranță mare, fără să ia în calcul săngerarea abundantă care a urmat. Și-a ținut mâna pe locul respectiv și a aşteptat, fără să spună nimic, până când săngele i-a ajuns la cot, moment în care a ridicat mâna și a întrebat, cu o voce stinsă, dacă putea merge la toaletă; întreaga clasă a fost cuprinsă de tipete de panică și colegii au început să-l pozeze cu telefoanele mobile, în timp ce traversa încăperea, lăsând în urma lui o dâră continuă de picături. Din această cauză, Janet și doamna Pachenko au fost nevoite să completeze o declarație privind expunerea la agenți patogeni transmisibili prin sânge și, până la finalul zilei, au ținut ore în amfiteatrul, în vreme ce femeia de la curătenie a frecat banca băiatului respectiv și podeaua clasei. Deși a trebuit să menționez că ar fi putut să se scurgă și să se facă doar mici referiri la săngele scurs, descriind evenimentul după cum urmează: Doamna Feinlog întreține un mediu deschis, în care elevii se simt liberi să se exprime din punct de vedere artistic.

*

Deși lucrurile au continuat să meargă bine la școală, în primele câteva săptămâni după ce am început aventura cu Jack, Ford a părut să detecteze starea mea de rătăcire emoțională. Își dorea să ne reconnecțăm, așa că a insistat să petrecem un weekend la dublu cu Bill și Shelley, partenerul său și soția acestuia, la un centru de bowling.

— Trebuie să mai ieși și tu din când în când să te distrezi, a stăruit el. Altfel, o să o iei raznă.

Seara nu a fost prea reușită. Îmi era greu să mă concentrez; locul era plin de adolescenți. Pe pista de lângă noi, mai mulți băieți și fete purtând la gât coliere fosforescente începuseră să-și legene printre

picioare bilele mai usoare, imitând niște bătrâni. Am preferat să-i priesc pe ei, în loc să mai particip la conversația noastră plăcătisoare. În acea seară, mi s-a întâmplat de mai multe ori să constată că, în timp ce eu visam cu ochii deschiși — mi-l imaginam pe Jack complet gol, stând cu picioarele desfăcute deasupra podelei lucitoare a pistei, tot aplăcându-se și balansând bila de bowling printre picioare, și urmăream cum își au întărit testiculele atunci când, într-un final, a trimis-o spre popice — Ford și ceilalți așteptau un răspuns din partea mea. Iar eu nici măcar nu auzisem întrebarea.

Supărat, Ford a dat peste cap halbă după halbă de bere. Când jocul a părut să treneze, el era deja beat și lipicios; răspândea un miros înțepător de transpirație, tipic unui adult trecut de floarea vârstei și tot încerca să mă pupe pe gură, devenind tot mai iritat de fiecare dată când îl respingeam. Când am hotărât să ne retragem și ne-am îndreptat spre mașină, era deja gata să explodeze.

— Ce-i cu tine? Abia dacă ai vorbit cu Shelley. Te crezi prea bună să ieși cu oameni normali sau care e faza?

Mi-am imaginat că se referea la nefericita de Shelley și la nasul ei cât un gogoșar.

— Nu avem nimic în comun. Nu am vrut să fiu nepoliticoasă.

Privindu-l, tot îmi venea în minte faptul că Jack stătuse pe scaunul din dreapta al mașinii, așteptându-mă, iar Ford tocmai se urcase și se așezase fix acolo. Mi-era teamă că acum Jack se zvârcolea nevăzut sub spatele și fesele solide ale lui Ford, sufocându-se în timp ce eu conduceam.

— Te-ai purtat ca o nesuferită, mi-a mai spus.

Vorbea tăărăganat, de parcă auzea cuvintele într-o cască și apoi le repeta cu un decalaj.

— Trebuie să înțelegi că aşa te vor percepe oamenii, dacă nu o să fii mai prietenoasă.

Capul i s-a rostogolit în jos și într-o parte, pentru ca apoi să și-l ridice din nou, arătând remontat de propriile mișcări.

— Și ce vrei să spui, că nu aveți nimic în comun? Și ea predă la liceu, pentru Dumnezeu.

În acel moment, m-am gândit cu optimism că poate Jack nu era deloc prins sub Ford — poate că era ghemuit pe scaunul din spate, ținând în mâini o bucată generoasă de coardă de pian bine întinsă, gata să sară și să strângă gâtul scurt și îndesat al lui Ford, în timp ce eu îl sărutam și porneau radioul — ce inițiativă minunată, care avea să-mi demonstreze nivelul de implicare al lui Jack.

— Tu ai ceva în comun cu toți polițiștii? l-am întrebat. Cu fiecare dintre ei? Rău-platnicii? Hoții? Trădătorii?

— Suficiente lucruri cât să avem ce discuta la o bere, mi-a răspuns. Nu îți-am cerut să mergeți în excursie împreună.

La semafor, am simțit cum mă urmărea cu privirea, iar atitudinea a început să i se îmblânzească, în timp ce îmi admira profilul.

— Hei, mi-a zis, întinzându-și mâna spre umărul meu.

Dar nu aveam deloc chef de el.

— Lasă-mă, i-am spus și i-am dat mâna deoparte. Conduc.

— Da, conduci, m-a îngânat cloicotind. Nenorocita de mașină pe care eu îți-am cumpărat-o. Ce, crezi că poți să-mi cheltui banii, dar eu nu pot să pun mâna pe tine? Te crezi cumva și mai deșteaptă decât mine?

— Ești doar băut, Ford.

— Nu, a zis hotărât. Asta nu se întâmplă doar când sunt băut. Åsta e *motivul* pentru care sunt băut.

Imediat după, a început să mă strângă de braț. Am încercat să-l îndepărtez, dar se agățase cu toată puterea.

— Ford, mă doare, i-am atras atenția, cu o voce panicată.

Nu era vorba atât de durere, cât mă deranja faptul că mă simțeam întuită, senzația că nu mai dețineam controlul asupra corpului meu.

Acum țipa, aproape jelindu-se. Am încetinit, conducând cu o viteză mult sub limita legală. Nu voiam să ajung acasă cu el în acea stare. Nu mă lovise niciodată, dar nici nu avea o problemă să-și folosească forța fizică — să mă prindă de încheietura mâinii când voiam să ies din cameră, iar el nu terminase de vorbit, ori să mă strângă de coapse după ce îi refuzasem avansurile prea multe nopți la rând.

— Zile în sir, uneori chiar *săptămâni*, ești rece ca gheață, iar apoi, dintr-o dată, vin acasă și ești aşa de încinsă că mă aştepți cu fundul în aer. Pe urmă, a doua zi dimineață, am din nou senzația că îți provoc dezgust. Știi ce groaznic e să te văd aşa?

Privirea lui mă fixa; voia să mă întorc către el și să-l privesc la rândul meu, să-i văd expresia feței cu care își însوtea această mărturisire dureroasă, dar am refuzat. Am continuat să conduc tot restul drumului încet și în tacere; într-un final, și-a slăbit strânsoarea și mi-a dat drumul la mână.

— Îmi dai viața peste cap, a mormăit.

După ce am ajuns acasă, și-a desfăcut o bere și s-a așezat la televizor; eu m-am dus direct în dormitor. Abia am apucat să-mi pun pijamaua, că Ford a început să sfărăie cu gura deschisă. În după-amiază următoare, a făcut un duș și a plecat la serviciu fără să mai pomenească nimic de discuția de cu o seară înainte; m-a întrebat ce avem la cină și i-am spus că o să fac coaste de porc și o să-i las pe o farfurie în frigider. A dat din cap, m-a sărutat în fugă, lăsând în urmă un miroz mult prea puternic de aftershave, și a plecat. Unul dintre lucrurile pe care le știam cu siguranță despre Ford era că, în ciuda ieșirilor sale ocazionale, era capabil să treacă peste situațiile neplăcute — punctul în care ceda era destul de îndepărtat și nu ajungea acolo prea des, însă și atunci când se întâmpla, după ce trecea furtuna, urma o nouă perioadă îndelungată în care furia îi rămânea mocnită.

Temerile lui Jack începeau să devină ceva mai prezente în discuții și ele îl vizau, printre altele, pe Ford. Nu îi spusesem că soțul meu era politist, deși nu l-aș fi mințit dacă m-ar fi întrebat. Ceea ce îl îngrijora cel mai tare pe Jack era relația mea fizică cu Ford. În miercurea de după ieșirea lui Ford, stăteam de ceva vreme la Jack acasă, un aranjament care se dovedise minunat. De fapt, după prima noastră întâlnire din mașină, casa lui Jack rămăsese singurul loc în care ne vedeam. Patul lui de o persoană era delicios de strâmt, obligându-ne fie să facem sex, fie să stăm pur și simplu strânși unul într-altul, ca să putem să încăpem în el. Miercurea, Jack comanda pizza — mereu râdeam când mă ascundeam în hol atunci când suna la ușă curierul — iar la felul doi mâncam budincă de ciocolată, fără să folosim lingurițele, ci afundându-ne limbile în materia rece și urmărind fiecare cum bucata de carne roz a celuilalt se plimbă pe marginile paharului din plastic.

În ziua respectivă, ne-am băgat goi în piscină, atenți să rămânem sub apă până la gât, în cazul în care vreun trecător ar fi simțit vreun imbold să tragă cu ochiul peste gard în lumina de crepuscul de la ora cinei. Stând cu fața unul spre celălalt și cu picioarele împreunate, țineam între noi un tub circular de spumă, care să ne ajute să plutim în apa călduță.

— Mă enervează că nu vom putea face mai multe împreună în următorii patru ani, a spus.

Jack avea deja fantezii cum că vom fi împreună întreaga perioadă cât el va fi la liceu și mai apoi, iar eu nu încercasem să-i spulber acest vis. În realitate, durata de viață a relației noastre avea să fie cam ca cea a unui labrador bătrân. Încă cel mult un an părea cea mai realistă variantă la care puteam spera; doi ani era deja un orizont de timp puțin probabil. El avea să crească, vocea urma să i se îngroașe, iar după ce i se defineau mușchii, corpul lui avea să fie mai solid și mai lat. Nu-mi imaginam că aş fi putut continua să mă simt atrasă de el după vîrstă de 15 ani, cel mult.